

ROMANA

Széles a világ
– nagy a szerelem

Soraya Lane

Rebecca elhallgat valamit

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátvitelt vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Soraya Lane, 2015 – Vinton Kiadó Kft., 2019

A ROMANA 671. eredeti címe: *His Unexpected Baby Bombshell*

(Mills & Boon Romance)

• *Magyarra fordította:* Hulley Orsolya

Nyomtatásban megjelent a ROMANA 671. számában, 2019

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-448-800-2

• *Kép:* Shutterstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2019

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1122 Budapest, Városmajor u. 11.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Telefon:* +36-1-488-5569; *e-mail-cím:* harpercollins@harpercollins.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.harpercollins.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

1. FEJEZET

Kinyílt az étterem ajtaja. Rebecca Stewart szíve heves dobbanással jelezte, hogy éppen rendkívüli dolog történik. Hát persze! A csodálatos BEN McFARLANE lépett be az ajtón! Négy éve találkoztak utoljára, de a férfi vonásai úgy beleégtek Rebecca emlékezetébe, mintha csak tegnap váltak volna el. Sötétszöke, rövidre vágott haj, széles váll, magával ragadó, aranybarna tekintet – hogy is lehetne ezt elfelejteni?

A látogató bólogatva és mosolyogva közeledett a pult felé.

– Milyen rég találkoztunk – mondta.

Barátságos fény égett a szemében. A félmosoly és a kedvesség veszélyes kombinációnak bizonyult: Ben évekkal ezelőtt ezzel hódította meg, majd sodorta hol a végső kétségbeesés szélére, hol a boldog bódulatig. Az utolsó közös éjszakájuk sem a múlt része volt, hanem eleven, túlzottan is eleven emlék.

Hogy leplezze az izgatottságát, Rebecca magára kényszerített egy mosolyt. *Nem, az egyszerűen lehetetlen, biztosan nem tud róla*, gondolta. Bár olyan feszült az arca...

Azért mégsem lehet véletlen ez a látogatás. Ben valahogy tudomást szerzett Lexie-ről.

Megpróbálta elhessegetni a borús gondolatokat. Inkább arra összpontosított, milyen volt a viszonyuk a mindent eldöntő éjszaka előtt, amikor még közeli barátok voltak – és csak barátok.

– Helló, idegen. Nem is tudtam, hogy visszajöttél!

Rebecca elsimította a kötényt, aztán kilépett a pult mögül. Hogyan üdvözlje Bent? Nyújtson kezét, vagy ölelje át? Éveken át mély barátság fűzte össze kettőjüket, majd egy éjszakára szeretők lettek. Aztán Ben eltűnt, hosszú ideig életjelt sem adott magáról.

– Helló!

Ben ügyetlenül, de szorosan magához ölelte. Rebecca kissé nehezen vette a levegőt, de közben próbálta leplezni az érzéseit. Nehezen ment, hiszen minden – a bódító parfümillat, az acélosan edzett test közelsége – a közös éjszakájukat juttatta az eszébe.

– Hogy vagy, Bec? Egy örökkévalóság óta nem jelentkezél.

A lány kibontakozott az ölelésből, és hátrált egy lépést.

– Jól vagyok, Ben... tényleg.

– És a család?

– Mindenki jól van. Anya és apa élvezi a szabadságot. Már jó ideje egyedül vezetem az éttermet.

Rebecca a konyha felé bökött. Nagy volt a sürgésforgás. A szülei olasz étterme Melbourne belvárosában működött. Az egyik legjobb olasz vendéglőként tartották számon. Utolsó közös nyarukon mindketten felszolgálóként dolgoztak az étteremben. Aztán Ben elutazott Argentínába, és pólójátékosként futott be karriert.

– De inkább rólad beszéljünk! Miért jöttél vissza? Csak nem történt valami a nagypapáddal?

– Jól van, de ezt persze nem szabadna mondanom. Ha hallaná, leharapná a fejem. – Ben ki-egyenesedett. – Egyszerűen eljött a visszatérés ideje. Szép volt, jó volt, de úgy éreztem, eljött a vége.

– Tényleg? Nem úgy nézel ki, mint akinek lezárult a sportolói pályafutása.

Igazság szerint olyan fantasztikusan nézett ki, hogy Rebecca képtelen volt levenni róla a szemét. Atletikus alkata nem tűnt agyonedzettnek. A lány nem tudta, mikor jár le egy pólójátékos szavatossága, de Ben még egészen biztosan nem érte el azt a pontot.

A férfi felnevetett.

– Nem küzdök végelgyengüléssel, szóval nincs ok aggodalomra. Sokáig távol voltam, és hirtelen úgy éreztem, muszáj visszatérnem. Gusnak szüksége van rám. Nehéz volt otthagyni Argentínát, de már nagyon hiányzott a nagyapám.

Szóval csak Gus miatt jött vissza, gondolta Rebecca rosszkedvűen.

– Végleg visszaköltöztél?

– Úgy néz ki. Ha nem tűntél volna el, akkor most nem lennél ennyire meglepődve.

– Ne haragudj, de annyira elfoglalt voltam! Nagyon sok dolog történt. Sajnálom.

Nem a legjobb kifogás, de hát Ben sem jelentkezett, így mindketten hibásak egy kicsit.

A férfi éles pillantásokkal méregette, de nem mondott semmit. Így kénytelen volt Rebecca folytatni a csevegést.

– Mesélj már! Mióta vagy itt, és mik a terveid?

– Semmi sincs eldöntve. Minden attól függ, hogy mennyi segítségre van szüksége Gusnak a farmon.

Rebecca nem értette a helyzetet. Hiszen a lovaspóló volt Ben igazi szenvedélye, mindig is nemzetközi karrierről álmódott. Tényleg kész mindezt feladni?

– Felhagysz a sporttal?

A férfi vállat vont.

– A körülmények folyton változnak. Ezt te is jól tudod.

Hát persze. Ám a lány nehezen hitte, hogy Ben elhidegült a hivatásától. Elfogadható magyarázat a nagyapja iránt kötelességérzet... de biztos erről van szó?

– Adj még egy kis időt, Bec. Hiszen csak most érkeztem. Továbbra is lovakkal fogok foglalkozni, és csak időlegesen adom fel a sportolást. Holnap reggel továbbutazom Geelongba. Nem leszek messze, hiszen tudod: Melbourne-től mindössze egy óra távolságra van.

Rebecca visszament a pult mögé. Égett az arca, és nem akarta, hogy a barátja észrevegye.

Bennel rengeteg időt töltöttek Gus nagypapa geelongi farmján, gyakorlatilag az egész iskolaszünet alatt ott nyaraltak. A szabadban aludtak, és a felnőtt életükről ábrándoztak. A lovaspólót is együtt kezdték el, ám őt baleset érte, így – Bennel ellentétben – nem válhatott belőle profi játékos.

– Gus múlt héten lett nyolcvanéves. – Ben követte a lányt a pult mögé. – Előrehaladott rákban szenved, de nem foglalkozik vele. Itt az ideje kivenni a kezéből a gyeplőt. Bocsánat a szójátékért.

– Boldog lesz, hogy visszajöttél.

Rebecca megtiltotta magának az ábrándozást. Az, hogy a barátja ismét itt van, az ő szempontjából nem jelent semmit. Teljesen más elképzelésük van az életről. A közös éjszakájuk pedig a túl sok alkohol számlájára írható, és nem kötelezi Bent semmire.

– Te pedig élvezni fogod az otthon melegét.

Ben kicsit kényszeredetten elmosolyodott. Láthatóan őrlődött valamin. Rebecca sajnálta, hogy az utóbbi időben nem tartotta vele a kapcsolatot. De nem tehette, hiszen a feje tetejére állt az élete. Úgy gondolta, hogy majd akkor mond el neki mindet, miután Ben végleg visszatért Argentínából.

– Emlékszel még, hogy miről álmództunk? Együtt sportolnánk, aztán a karrierünk végén visszatérnénk, és lovakat tenyészténénk?

– Igen, tényleg erről álmodtunk – biccentett Rebecca.

Legszívesebben elfelejtette volna azt az álmot.

– De most magadról mesélj. Úgy hallottam, született egy kislányod. Igaz ez?

Rebecca felkapott egy törlőrongyot, és sikálni kezdte a pultot, mely már korábban is makulátlanul tiszta volt. Vajon mennyit tudhat Ben? Mindenesetre sajnálta a dolgot, mert szerette volna, ha a barátja tőle hallja a hírt.

– Igen, anyuka lettem – felelte. – A kislányomat Lexie-nek hívják.

– Lexie – ismételte Ben kimérten. – És ki a boldog édesapa?

– Miféle édesapa?

– Hát a férjed.

Férj?! Rebecca habozva válaszolt.

– Őszintén szólva... nincs férjem. Ketten vagyunk Lexie-vel.

– Micsoda?! Elhagyott az a szemétláda, aki teherbe ejtett? Ezért nem jelentkeztél? Mert tudtad, hogy nem állnék jól magamért?

Rebecca nem volt épp elragadtatva. Igazán alakulhatott volna másképpen is ez a beszélgetés. Mit mondhatna erre? *Te vagy az a „szemétláda”, ezért nem jelentkeztem.* Nem akart ilyen hangon

beszélni Bennel, mert a barátja nem érdemelte volna meg. Mindenképpen eltitkolta volna előtte a várandóssága tényét. Nem akart Ben karrierjének az útjába állni.

– Egyedül szeretném felnevelni Lexie-t. Legalábbis a közeljövőben. – Rebecca meggondoltan ejtett ki minden szót. – A családom rengeteget segít. Lexie elbűvölő, jókedvű kislány. Nincs okom panaszsra.

Ben arcán látszott, hogy nem hisz neki.

– Édesapád nem tett valamit? Vagy a bátyád?

Rebecca szeretett volna témát váltani, mert még nem állt készen arra, hogy elmondja a barátjának az igazságot.

– Nem volt éppen elragadtatva. De vannak helyzetek az életben, amelyeket egyszerűen el kell fogadni.

Ben elégedetlen volt a válasszal, és tovább akart kérdezősködni, de a lány megelőzte:

– Nem vagy éhes? A kedvenced, a tenger gyümölcseivel tálalt *linguini* nincs az étlapon, de különleges vendégeknek örömmel elkészítjük.

– Komolyan mondd?

Ben arca felragyogott. Rebecca elégedett volt: sikerült elterelni a barátja figyelmét.

– Komolyan. A hozzávalók mindig rendelkezésre állnak.

– Most mennem kell, Bec, de szavadon foglak. Legközelebb akkor jövök, ha nem lesz annyi dolgod, és te is le tudsz ülni az asztalhoz.

Rebecca nem tartotta jó ötletnek, de mit tehetett? Kénytelen volt bólintani.

– Remek ötlet! És akkor mindketten beszámolunk az életünk alakulásáról.

Valaki a lány nevét kiáltotta a konyhából. Ben megértően bólintott, és elindult a kijárat felé.

– Akkor hát... hamarosan találkozunk!

Rebecca egy darabig nem mozdult – úgy nézett a távozó férfi után, mintha elvarázsolták volna. A szíve még mindig hevesen dobogott a találkozás miatt, és a jövő is nyugtalanította. Egyre több sötét felhő tűnt fel a horizonton, pedig ő azt remélte, hogy végre rendet tehet az életében.

Ben zsebre dugott kézzel járta a melbourne-i belvárost. Éppen ebédidő volt, rengetegen jöttek-mentek az utcán. Jólesett ismét otthon lenni.

Hatalmas kalandként gondolt az Argentínában töltött évekre, de most sokkal jobban érdekelte az előtte álló feladat. Majd Melbourne és Geelong között ingázik, gondolta. Egyre jobb ötletnek találta, hogy hazatért. Sok mindent otthagytott, leginkább a csapattársait hiányolta. De most Gus és a farm volt a legfontosabb.

Megrázkódtatásként élte meg a Rebeccával való találkozást. Szándékosan várt egy napot, s csak utána ment be az étterembe. De az óvatosság nem sokat segített. Elég volt egy pillantás, hogy mély nyugtalanság öntse el a szívét. A lány annak idején könnyű szívvel engedte el. Ennek ellenére fenntarthatna volna vele a kapcsolatot, de hirtelen meglepően idegennek érezte Rebeccát.

Aztán kiderült, hogy a lányból, akit néhány éve magára hagyott, időközben édesanya lett. Erre számított a legkevésbé.

Sokszor álmodozott a jövőről. Egy nap majd visszatér, gondolta, és ott folytatják, ahol abbahagyták. Meggyőzi a lányt a közös éjszakájuk fontosságáról. Hiszen többek egymás számára, mint egyszerű barát.

Milyen naiv volt, mennyire ostoba! A rövid találkozás alatt rájött, hogy túlzottan is megváltoztak a dolgok. Nem maradt esélye. Talán nagyobb szerencsével jár, ha korábban érkezik haza.

Pedig az idegen országban végig Rebecca járt a fejében: felidézte bájos arcát, kedves mosolyát, telt ajkát, kék szeméit. Vigasztalta a tudat, hogy a lány nem ment férjhez, hiszen az örökre elzárta volna a hozzá vezető utat. Úgy döntött, nem hagyja annyiban: megtalálja azt a szemét alakot, aki cserben hagyta Rebeccát. A lány szülei is biztosan segíteni fognak. Rebecca a legjobb barátja, emellett egy éjszaka erejéig a szeretője is – sokkal tartozik neki.

Nem volt nehéz észrevenni a lányát a nagycsoportosok között. Lexie kitárt karokkal, vidám

berregéssel körözött a szobában: épp helikoptert játszott.

Rebecca egy ideig még nem szólította meg, hagyta tovább játszani a többi gyerekkel.

– Szia, Rebecca – üdvözölte Julia, az egyik óvónő. Színes papírt tartott a kezében. – Ezt Lexie festette. Neked szánta.

Rebecca elgondolkodva nézte a képet.

– Mit gondolsz? Szerinted tehetséges? Ez a kék paca itt tényleg úgy néz ki, mint egy házikó...

A két fiatal nő nagyot nevetett.

– Mami!

Lexie észrevette az anyját, és már röpiült is a karjába.

– Szia, napsugaram!

– Tetszett a festményem?

– De még mennyire!

– Ezt itt én vagyok egy pacin!

– Aha. – Rebecca elnyomott egy kacajt. – Éppen dicsértünk, hogy milyen szép lovacskát rajzoltál.

– Ez itt egy kis póló póni, és én ülök a nyergében.

Rebecca arcáról eltűnt a mosoly. Ez meg hogy jutott Lexie eszébe? Hiszen a kislánya még sosem látott élőben lovat. Esetleg kihallgatta az egyik beszélgetését? Akárhogy is van, Lexie jobban hasonlít a szüleire, mint azt lehetségesnek tartotta.

– Induljunk, csillagom. Hozd a táskád, és búcsúzz el Juliától.

– Mama... A nagypapi mondta, hogy korábban lovagolták. Póló pónikon.

– Igazán?

Rebecca nem értette az édesapját. Igazán kár volt erről beszélni. Hiszen Ben távozása óta nem ült lovon. Örökre eltemette az álmat, hogy sikeres pólójátékos lesz belőle.

– Azt mondta, nagyon ügyesen lovagoltál, de egyszer leestél a lóról. Nagyon fájt?

Rebecca megrázta a fejét.

– Mikor mondta ezeket a nagypapi?

– Tegnap. Én is lovagolhatok?

– Talán.

– Miért csak talán?

– Mert nem ismerek senkit, akinek van lova.

Ez hazugság volt, de nem talált ennél jobb magyarázatot.

– Akkor vegyünk egyet.

Közben kiértek a kocsikhoz. A kislány beszállt. Rebecca egy pillanatra lehunyta a szemét. Igen, régebben tényleg fontos szerepet játszottak a lovak az életében. De nem lehet visszaforgatni az idő kerekét. El fogja mondani Bennek, hogy Lexie az ő lánya, de nem azért, mert vissza akarja kapni a régi életét.